



“

Başarının sırrı
çalışkan olmak,
güzel ahlaklı ve
iyilik sever olmaktır.

”

TAHİR
DEMİRTAHİR BEY 77 YILLIK HAYATINIZI
BİZE KISACA ÖZETLER MİSİNİZ?

1942 yılında Safranbolu'nun Sat köyünde dünyaya geldim. Bizim köyde okul olmadığı için ilkokula Konarı köyünde gittim. İlkokulu bitirdikten sonra iki sene Karabük Demir Çelik Lisesi'ne gittim. 2 sene sonra okulu bitirmeden okuldan evlilik yüzünden ayrılmak zorunda kaldım. Annem beni evlendirmek istedi bende karşı gelmedim ve 16 yaşında dünya evine girmiş oldum. Bizim köyümüzün toprakları çok verimliydi, sebze meyve çok olurdu şu köylü sebzeçilikle uğraşırdı. Ama benim hayallerimi sebzeçilik süslemiyordu. Sebzeçilik yapmayacağım diye kendi kendime karar aldım ve köyü terk ettim. O yaşlarda kendi başına karar almak kolay değil, genç yaşta evlisen; anne baba baskısı var.. Benim hayallerim köyümün çok ötesindeydi. Karabük'te iş aramaya başladım. Fırıncının biri işçi arıyormuş konuşmaya gittim. Bize pasa çekecek adam lazım, dedi işveren. Ben yaparım, dedim. Yaparım dedim ama pasanın ne olduğunu bile bilmiyorum. Gece 12'de gel dediler. Gittim gece 12'de. Ekmekleri pişirici ile tanıştım. Bana işimin pasa çekmek olduğunu söyledi. Bende yüzüne hiçbir şey anlamamış şekilde bakınca daha önce fırında çalışmadığımı

söyledim. Pasa çekmek üzerine ekmek hamurlarının dizildiği pasa isimli tahta tablaları, pişiren ustaya alabileceği yakınlığa getirip, boşalanları yerine taşımakmış. İlk pasayı aldım içinde 10 ekmek hamuru vardı dengemi sağladım pasanın içindeki 10 hamur 1 hamur oldu. Pişirici sen bu işi yapamayacaksın, dedi. Bana o gece için başka iş verdi. Sabah olunca tezgahdaki personele, bu adam bize yaramaz bu adamın bir günlük yevmiyesini verin gönderin, dedi. Tezgahlar patron gelince, bu arkadaş işimize yaramazmış pişirici beğenmedi pasa çekemiyormuş, dedi. İş yeri sahibi bana "Nerelisin?" dedi "Sat Köylüyüm efendim." dedim. "Kimin oğlusun bakayım?" dedi. "Mehmet Emin'in." deyince "Senin baban benim asker arkadaşım. Ben senin gibi adam arıyorum. Pasada ne işin var, geç bakalım tezgaha, kasa sürekli açık veriyor. Baban gibiysen senden yana sıkıntı olmaz" dedi. Pazarda sebze sattığımız için para içinde iyi anlıyoruz. Para üstü verme almayı sürekli yaptığımız için tecrübemiz vardı. Başladım aynı fırında tezgahçılığa. İş çok güzel idare ettim. Kasada hiç açık vermedim çok verimli çalışıyordum. Patron benden önce açık veren tezgahçısı işten çıkardı. Bir müddet beraber çalıştık ben işi döndür-

düğüm için ona gerek duymadı. Fakat o tezgahlar işten çıktıktan sonra kasada ben de açık vermeye başladım. Daha önce bir gün bile açık vermezken her gün açık vermeye başladım. Patron artık dayanamadı sordu; çünkü hiç açık vermiyordum. Ben de çok dikkat ediyorum ama bir şeyler ters gidiyor dedim. O anladı, sabah erkenden gel ilk çıkan ekmeğin hepsini say, dedi. Sonra pazarlık defterine bak hırsızı yakalarsın, dedi. Fırında pazarlık defteri varmış, hamurkâr pazarlık defterine pişiriciye ne kadar hamur ekmeği verdiğini yazarmış. Ben de sabah erken geldim. Çıkan ekmekleri saydım sonra hamurkârın ne kadar ekmek hamuru verdiğine baktım üç ekmek noksan var. 3 ekmek pişmemiş gözüküyor. Fırının yanında varil vardı varili bir karıştırdım pişirici ekmekleri yakmış, üzerine gözükmesin diye kül dökmüş. Meğer tezgahlar pişiricinin köylüsüyümüş işten benim yüzümden çıktı diye her gün 3 ekmeği yakarmış. Ekmekleri çıkardım tezgaha getirdim. Patron geldi hırsızı yakaladım, dedim; hırsız pişirici.. Sonuçta patronun 3 ekmeğini çalışıyordu günde. Yakaladım yakalamasına ama pişiriciyi işten çıkaramadım çünkü kilit elemandı. Ben de orada çalışırken şoförlük ve makinistlik kursu açıldı. Fırından çıktıktan sonra gece kurslarına katıldım. Gece kurslarını

birincilikle bitirdim. Kursu bitirince fırından ayrıldım. Çünkü pişiricinin yaptığından sonra soğumuştum. İş değiştirmemi hızlandırmış oldu o davranışı. Fırından ayrıldıktan sonra Güven firmasının otobüslerinde muavinliğe başladım. Muavinlik yaparken şoförlüğüm de iyice gelişti ehliyete başvurdum, ehliyet aldım. 6 ay kadar Safranbolu -Karabük hattında dolmuş şoförlüğü yaptım. Askerlik yaşıma geldi askere gittim. Askerden geldikten sonra bir yıldan biraz daha az süre kamyon şoförlüğü yaptım. Biraz param birikmişti, biraz da ev halkından destek aldım, biraz borç aldım derken parayı denkleştirdim ve 56 model Chevrolet marka araba aldım ve taksiciliğe başladım. Taksicilik yaparken güzel para kazanıyordum, kimsede araba yok toptasan hususi taksit 10-15 taneydi. Aradan 4-5 yıl geçtikten sonra bir gün İstanbul'a bir müşteri götürdüm. İstanbul'dan dönerken boş gelmeyeyim diye Selimiye'de müşteri aradım, Gerede Karabük diye bağırıyordum. Üç kişi geldi, Düzce'ye kadar gelecektmiş, tamam, dedim ve aldım arabama. Yanıma benim gibi iri yarı biri oturdu, arkaya da iki kişi daha atladık gidiyoruz. Gümüşova'ya geldiğimizde bir benzinliğe geldik. Şurada duralım, dedi yanımdaki. Yanıma oturan, çok konuşkan, iyi biriydi; ahbap olmuştuk. Kendisine taksiciliği bırakıp ticarete atılmak istediğimden bahsetmiştim.

Benzinliğe geldiğimizde "Bu benzinlik bizim, burayı kime kiraya versek işletemedi. Bak bakalım, gözün kesiyor mu burayı çalıştırmayı? dedi. Benzinliğin önü genişti, otobüsler mola verebilirdi; ayrıca oteli ve restoranı da vardı. Hemen çalıştırım, dedi. Bak dedi yaşın genç bana beddua etme kendimiz çalıştırmadık, biraderimin oğluna da araba çarptı vefat etti. Buranın altında yatır var uğursuz diyorlar, kim çalıştırırsa batıyor burada, dedi. Sözü açık dürüstçe söylüyordu. Ben çekinmeden tekrar çalıştırım dedim. O zaman bana az öz nasıl çalıştıracağını anlat, dedi. Ben Safranboluluyum dedim. Muavinlikten yetiştim, kamyon şoförlüğü yaptım Karabük'ten en az 100 kamyon demir yüklenir, İstanbul'a gelir. Ben bunların yüzde 10'unu durdursam buraya işletirim, dedim. Ayrıca Allah'ın mülkü uğursuz olur mu? Benim günahım ne ki burayı yaratan uğursuz yapsın, dedim. Şöyle bir düşündü, tamam, dedi. Atla arabaya, dedi. Doğrucu gittik notere. Daha 2 saat önce tanıştığı birine o kiraya verme riskini, ben de hiç tanımadığım birinden daha önce yapmadığım bir işe girme riskini aldım ve noterden 5 yıl benzinliği, oteli ve restoranı bana kiraladığını; 3 ay da kira almayacağını taahhüt etti ve ben orayı öylelikle kiralamış oldum.

PEKİ BU RİSK ALMAK HAYATINIZDA
NEYİ DEĞİŞTİRDİ?

İmzaladığımız noter parası bile ben de yoktu, cebinden verdi noter parasını. Arabayı borçla almıştım borçlarımı yeni yeni bitirmiştım. Sermayeyi nasıl yapacaksın, dedi. Ben de arabamı satar sermaye yaparım, dedim. Pekî herkes gibi sen de batarsan, dedi. Ben de "Şoförlüğüm var, otobüs şoförlüğü yapar, kamyon şoförlüğü yapar, evimi geçindiririm." dedim. Tabi bu konuşmaları noterden sonra yapıyoruz. Hadi delikanlı güle güle, dedi başka arabaya atladı gitti. Ben de şöyle işletmeye heyecanla baktım "Hadi bakalım Tahir Efendi, dedim. Taksici Tahir, oldu Petrolcü Tahir." O risk sayesinde hayatımın akışı değişti.

KARABÜK'TEN GELEN TAHMİN
ETTİĞİNİZ SAYIDAKİ KAMYONU
İŞLETMENİZE ÇEKEBİLDİNİZ Mİ?

Size başıma gelen çok enteresan bir olayı anlatacağım. Yapmış olduğum bir iyiliğin bana misliyle nasıl döndüğüne hep birlikte şahit olalım. Başlarda işlerim iyi değildi, 10 günde 1 tanker mazotu zor satıyordum. Sandalyemi işletmemin karşısına doğru aldım bacak bacak üzerine atarak düşünüyordum. Hakikaten yatır var mı? Böyle giderse benim sonum da diğerlerinden farklı olmayacak, diye kendi kendime hayıflanıyordum. Derken biri omzuma vurdu. Bir baktım zayıf, pejmürde, saç sakalı karışmış birisi başımda duruyor. Öğrendim buranın sahibi senmişsin,



BAŞARI HİKAYESİ



dedi. Evet dayı, buyur, dedim. "Antep'ten geliyorum, arabam sizin benzinliğe 600-700 metre uzaklıkta, lastiklerim patladı, araç yan yattı. Arabam fıstık yüklü, İstanbul'a getiriyordum. Bana iki lastik alıvereceksin, depomu dolduruyvereceksin, 2.5 lira da cep harçlığı vereceksin." dedi. Daha başka derdin yok mu, hemşerim dedim. Dedim ama adam ağlamaklı, oğlu ısrar etmiş illa kamyon alalım diye; o da onu kırmamış, bu işe girmiş, başına da böyle bir olay gelmiş. O zaman da lastikler az para değil, lastikler şamyelli. İçime bir his doğdu bu garibe yardım etmelisin, para batarsa batsın dedim. Hemen arkadaşım lastikçiyi aradım, iki tane lastik iki tane şamyel bir de pehlivan krika al gel, araç yan yatmış birine yardım edeceğim, dedim. Ama parada sıkıştıрма, hemen veremem dedim. Beni severdi "Tamam, ben hallederim sen merak etme." dedi. O lastikleri halletti geldi, adamın deposunu doldurdum, 2.5 lira da harçlığını verdim, hayır duasını alarak İstanbul'a gönderdim. 2-3 gün sonra dönüş yolunda mazot parasını ve 2.5 lira borcu ödedi, hesap numaramı istedi, sana lastiklerin parasını Antep'ten gönderirim, dedi. Adam gitti 1 ay oldu para gelmedi, 2 ay para gelmeyince dedim para gitti Tahir Efendi. Bir gece saat 2-3 sularında telefonum acı acı çalıyor. Benzinlikle ev arası iki yüz metreydi telefon hattı çekti mişim eve. Ahmet diye bir personel vardı arayan oymuş. Açtım, heyecanla geldi abi geldi, diyor. Geldi abi diyor, başka bir şey demiyor. Uykü sersemi "Oğlum kim geldi? dedim "Antepli geldi." deyince kalktım benzinliğe gittim. Sarıldı Antepli boynuma "Tahir Bey, özür dilerim iki

lastik parasını ancak bir araya getirebilirdim. Kolay mı iki lastik parasını biriktirmek. Elimle kendim getireyim, teşekkür edeyim dedim." dedi. Bir bidon acur turşusu, çay, fıstık gibi hediyelerle gelmiş bana. Dedi ki, sen bana kartvizitini ver ama çok olsun yirmi otuz tane olsun, dedi. Kartları verdim adam gitti, bu arada adı Yasin'di Anteplinin, Yasin Emmi derlermiş. Aradan 20 gün geçmedi, her geçen 27 plakalı kamyon "Yasin Emmi'nin benzinliği bura mı?" diyor, giriyor dükkana. Elinde benim kartvizitimle kamyoncular doluyor benzinliğe, yakıtını alıyor, yemeğini yiyor, öyle gidiyor. Meğer Yasin emmi Antep'te çok sevilen birisiymiş, ne kadar nakliyeciyi varsa hepsini dolaşmış; bu adam bana böyle böyle iyilik etti, bu insandan yakıt almazsanız siz Antepli değilsiniz, üzerinden köprü olsa geçilmez bu adam, demiş. Onun sözüne herkes bana uğradı. 10 günde 1 tanker satamazken haftada 3 tanker satmaya başladım düşünün. Akşam olunca 27 plakalı kamyonlardan benzinlikte araba çekecek yer kalmıyordu. İşletme sahibi şaşkınlıkla izliyordu işlerin birden açılmasını. Ne yaptın deyince "Yatırı ayağa kaldırdım." dedim. Geldi beni alımdan öptü. Ben 9 yıl işlettim, çok güzel para kazandım oradan. Benden sonra kendileri işlettiler, kendileri de para kazanmaya devam ettiler; sözde uğursuz yer uğura dönmüş oldu.



BENZİN İSTASYONUNDAN AYRILIP SAFRANBOLU'YA GELME SÜRECİNİZ NASIL GELİŞTİ?

Sözleşmem bitti. 5 yıllık sözleşme yaptıktan sonra 4 yıl daha sözleşmeyi uzattılar, sonra kendileri işletmek istediler. Ben de Safranbolu'ya Fuel Oil ve madeni yağ bayiliği açtım. Benzinliği çalıştırırken Fuel Oil ve yağ satışına başlamıştım. Hatta yakıt darlığı olmuştu bir ara. Karabük'ten müşteriler benden yakıt almaya geliyorlardı. O yüzden Safranbolu'ya geldiğimde müşteri sıkıntısı çekmedim. Safranbolu Ticaret

ve Sanayi Odası serüvenim o şekilde başlamış oldu. Haddelere yakıt verirdim. Binaların kaloriferleri Fuel oil ile çalışıyordu. Haftada 5-6 tanker mal satardık. Uzun süre bayiliğe devam ettim ve 5 yıl önce emeklilik kararı aldım.

EMEKLİLİK KARARI ALMANIZDA EN BÜYÜK ETMEN NEYDİ? AYNİ ZAMANDA SAFRANBOLU TİCARET VE SANAYİ ODASININ MECLİS BAŞKANLIĞINI DA YÜRÜTÜYORDUNUZ?

Yaş itibarı ile artık yorgunluk belirtilerim vardı. Çok hareketli bir iş hayatım olmuştu. Ama emeklilik kararındaki en büyük etmen memleketimize doğalgazın gelmesidir. Doğalgaz geldikten 1 sene sonra hem Karabük hem Safranbolu'daki hemen hemen her yer doğalgaza geçiş yaptı. Hem daha temiz hem daha kolay temin edilmekteydi doğalgaz. Binalar başta olmak üzere her yapı doğalgaza geçince işlerimiz düştü, ben de "Artık emekli olmanın zamanı gelmiştir." dedim. Safranbolu Ticaret ve Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı iken Odamızın hizmet binasını almak bize nasip oldu. Binamız hizmet vermeye yetersiz bir binada bulunuyordu. Belediye bize hizmet binası yapmamız için PTT arkasındaki arsayı hibe etti. Hibe etti ama Odamızda hizmet binasını yapacak para yok bize hazır bina lazımdı. O sırada Kıranköy'e yeni "Belediye Binası" yapılmıştı. Safranbolu Belediyesi Çarşı'daki bina yetersiz olduğundan Kıranköy'deki binaya taşınmıştı ve Belediye'ye para lazımdı, o yüzden 5. katın yarısını satışa çıkarmıştı. Bize hibe edilen arsanın hemen yanında da bir site yapılıyordu. Eğer biz binayı yaparsak sitenin önü kapanacak ve site sakinleri sıkıntı çekeceklerdi. Site sakinlerine dedik ki "Biz buraya bina yaparsak binanızın önü kapanıyor, bu arsayı siz bizden satın alın." dedik. Onlar da bizden o arsayı satın aldılar, biz de oradan aldığımız para ile şu an hizmet verdiğimiz yeri satın almış olduk. Meclis Başkanlığı yaptığım dönemde 2008 yılında hizmet binasının diğer yarısını da aldık ve Safranbolu Belediye İş Merkezinin 5. Katının tamamını, yaklaşık 650 metrekare alanı Safranbolu Ticaret ve Sanayi Odasının hizmetine tahsis etmiş olduk.

